

benne, ami fájhat. Annál inkább sajog, lüktet, nyilall, minél kevésbé tudatosan átélt élményből fakad: a gyötirelem, ha gyötirelem.”

Lírája – Vasy Géza ír erről – az első kötet személyiséget fölépítő szándékától, a világgal való kapcsolat el nem érhető harmóniájának keserűségétől, a csonka-lét tudatának állapotától a sokszorosan rétegezett, polifonikus létezéskép (*Látó*, 1991; *Fehér*, 1998; *Kettőztető*, 2001) lehetséges harmóniájának érzékeléséig, az emberi létezés törvényeinek felismeréséig ível. A boltozódó versvilág azután egyre inkább a létfilozófiai összegzés szándékának jeleit mutatja: az élet „fordított integetés”, a végtelenben

bolyongva „van-e még visszaút?” – kérdezi, van-e visszatalálás, újrakezdés, hiszen „nem egyszer élttem”. Dobozi Eszter újrarendezné a világot (Czegő Zoltán), nem magáért, hanem másokért, mert örök mozgásban élünk (*Kötés*, 2013); de a természet és a történelem folytonos, rendért kiáltó diszharmóniájában (*Másolhatatlan*, 2005).

Utolsó verseskötetének megrendítő címadó versében már *fényszálakból* sző *fényhálót*, *kéklő ezüstfogaton jár*, s *aranyzítán szűrődik* át „minden teste”, már egy másik világ felé tart, megtisztultan, *aranyfüstösen*: s ez, hite szerint nem az elmúlás, hanem az újjászületés.

DOBOZI ESZTER

Vezeklő

*Milyen lesz résekbe húzódni vissza?
Milyen bepréselődni szűk helyekbe,
ahol tered olyan kicsinyke, mintha
tested betöltené: ne tudj semerre
moccanni sem. S a fal, mely úgy szorítja
parányi lényedet, hogy már lehetne
határaiddal egy. Járnai teremről
teremre: álmodod csupán vezeklőn.*

Amarillisz

*Milyen volna belépni a kehelybe,
mint a méhek, bogarak? Araszolni
a viaszos szíromlevélen egyre
beljebb, majd föl a bibéig karomnyi
szálon. A ringó porzókon pihegve
megtelepedni. Nem törődve holmi
árnyalakokkal. A fényes fehérrel
betelni, s csak lenni végtelenében.*

Láthatatlan köldöksinór kötöz még

*Közel megyek: csak keszekusza szálak.
Te vagy talán a cerszömörce bokra,
most kellő távolságba jutva látlak.
Ahogyan eltévelyedő, zokogva
nézek körül, téblábolok a tájban.
Ami volt, már minden annak a roncsa.
Láthatatlan köldöksinór kötöz még
bennünket össze, amint föl-föleszmélsz.*

Toll és kavicságy

*A könnyű s a nehéz. Az égieknek
rokona és a földé. Szállni föl-föl,
a napkorong körül szárnyalni rendben,
sugárrá válva, koronát s a köntöst
föladva rája, ki úr mind a teljes
világ fölött s a részletekben. Ő jön
felénk madár alakjában, fehérlőn,
vagy mint az angyal, áttünnén a fényből.*